

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ὁ Δὸν Ζουάν Βατίστα τοῦ Τολέδου ἤρχισε τὸ ἔργον, ἔφερε δ' αὐτὸ εἰς πέρας ὁ Χερρέρας. Αἱ ἐργασίαι διήρκεσαν ἔτη εἴκοσι καὶ ἓν.

Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν Φιλίππου τοῦ Β', τὸ κτίριον ἰδρύθη ἐν σχήματι ἐσχάρας, ἵνα ἀναπολῇ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου. Τὸ σχέδιον αὐτοῦ εἶνε παραλληλόγραμμον ὀρθογώνιον. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας ἐγείρονται τέσσαρες μεγάλοι τετραγωνικοὶ πύργοι, ὧν αἱ στέγαι ἀπολήγουσιν εἰς ὀξείαν κορυφὴν καὶ οἱ ὅποιοι παριστάνουν τοὺς πόδας τῆς ἐσχάρας. Ὁ ναὸς καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως ἐγείρονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους καὶ παριστάνουν συμβολικῶς τὴν λαβὴν τῆς ἐσχάρας, τὰ δὲ ἐσωτερικὰ οἰκοδομήματα, τὰ συνεννοῦντα τὰς δύο μακροτέραις πλευράς, τὰ ἐγκάρσια διαχωρίσματα αὐτῆς.

Ἄλλα μικρότερα οἰκοδομήματα ἐγείρονται ἔξωθεν τοῦ παραλληλογράμμου, εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου ἀπόστασιν, κατὰ μῆκος τῆς μιᾶς ἐκ τῶν μεγάλων καὶ τῆς μιᾶς ἐκ τῶν μικρῶν πλευρῶν καὶ σχηματίζουν δύο μεγάλας πλατείας. Ἀπὸ τὰς ἄλλας δύο πλευράς εἶνε οἱ κήποι.

Προσόψεις, πύλαι, πρόδομοι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ εἶνε ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸν ρυθμὸν τοῦ κτιρίου καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ἐπισωρεύσω περιγραφὰς ἐπὶ περιγραφῶν.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως εἶνε μεγαλοπρεπέστατον, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἴδῃ τις, διὰ νὰ μὴ ἀναμίξῃ ἔπειτα ἀνομοίας ἐντυπώσεις, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὸ μοναστήριον καὶ εἰς τὸν ναόν. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο καταλαμβάνει τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου. Τινὲς τῶν αἰθουσῶν αὐτοῦ εἶνε πλήρεις εἰκόνων, ἄλλαι ἔχουν τοὺς τοίχους κεκαλυμμένους ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρι τοῦ θόλου διὰ ταπήτων, παριστάνων ταυρομαχίας, χοροὺς ἔθνικοις, παιγνίδια, ἐορτάς, ἰσπανικὰ ἔθιμα, σχεδιασθέντα ὑπὸ τοῦ Γκόγια καὶ ἄλλαι εἶνε βασιλικῶς διασκευασμέναι καὶ νῦν τρεπισμέναι.

Τὸ δάπεδον, αἱ θύραι, τὰ παράθυρα καλύπτονται ὑπὸ θαυμασίων ψηφιδωτῶν καὶ ἐξαισίων ἐπιχρύσων κοσμημάτων. Ἄλλ' ἐξ ὧν τῶν αἰθουσῶν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ τοῦ Φιλίππου Β'. Μᾶλλον κελλεῖον ἢ αἶθουσα, γυμνὴ καὶ παγερὰ, μὲν κλίνην ἐντὸς τοῦ τοίχου, συγκοινωνοῦσαν μετὰ τοῦ βασιλικοῦ εὐκτηρίου τοῦ ναοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔχων τὰς θύρας ἀνοικτάς, δύναται τις νὰ βλέπῃ τὸν ἱερεὰ ἱερουργοῦντα.

Φιλίππος ὁ Β' ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ κελλεῖῳ ἐκείνῳ, ἐν αὐτῷ διήλθε τὴν τελευταίαν ἀσθένειάν του, καὶ ἐν αὐτῷ ἀπέθανε. Σώζονται δὲ ἀκόμη εἶδρα τινὲς τὰς ὁποίας μετεχειρίζετο, δύο ξύλινα σκευὴ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήριζε τὴν ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος καταβασανίζομένην κνήμην αὐτοῦ καὶ ἐν γραφαῖς. Οἱ τοῖχοι εἶνε λευκοί, ἡ ὁροφὴ λεῖα καὶ ἄνευ κοσμημάτων, τὸ δάπεδον ἐξ ὀπτοπλίνθων.

Ἀφοῦ ἴδῃτε τὸ ἀνάκτορον, ἐξέρχεσθε τοῦ κτιρίου, διασχίζετε τὴν πλατεῖαν καὶ εἰσέρχεσθε πάλιν ἀπὸ τὴν κυρίαν πύλην.

Εἰς φύλαξ σὰς παρκαλουθεῖ, διέρχεσθε εὐρὺ προαύλιον, εὐρίσκεσθε εἰς τὴν αὐλὴν τῶν βασιλέων. Ἐκεῖ δύνασθε νὰ λάβετε ἰδέαν τινὰ τῶν κολοσσικῶν διαστάσεων τοῦ κτιρίου.

Ἡ αὐλὴ κλείεται πανταχόθεν ὑπὸ τοίχων. Ἀπὸ τὴν ἀπέναντι τῆς θύρας πλευρᾶν εἶνε ἡ πρόσψις τοῦ ναοῦ.

Ἐπὶ εὐρείας κλίμακος ἀνυψοῦνται ἔξ ὑπερμεγέθους δορικοὶ στύλοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων ὑποδαστάζει μέγα βάθρον καὶ ἕκαστον βάθρον ἐν ἄγαλμα.

Εἶνε ἐξ κολοσσικῶν ἀγάλματα τοῦ Βαττίστα Μονέγρου

παριστάνοντα τὸν Ἰωσαφάθ, τὸν Ἐζεχίλ, τὸν Δαβὶδ, τὸν Σολομῶντα, τὸν Ἰωσουέ, τὸν Μανασσῆν.

Τὸ προαύλιον εἶνε λιθόστρωτον, ὑγρὸν, καλυπτόμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ χλόης. Οἱ τοῖχοι φαίνονται ὡς βράχοι κομμένοι διὰ σκαπάνης. Τὸ πᾶν εἶνε σκληρόν, στερεόν, βαρὺ καὶ παρέχει φανταστικὴν ὄψιν τιτανώδους κτιρίου, γεγλυμμένου ἐπὶ λιθίνου ὅρους καὶ ἀψηφούντος τὰς δονήσεις τῆς γῆς καὶ τοὺς κεραυνούς τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ἀρχίζει τις νὰ ἐννοῇ τί εἶνε τὸ Ἐσκουριάλιον.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ εἶνε μελαγχολικὸν καὶ γυμνόν. Τέσσαρες ὑπερμεγέθεις κίονες ἐκ φαιοῦ γρανίτου ὑποστηρίζουν τοὺς θόλους, ὧν τὰς τοιχογραφίας ἔχει γράψῃ ὁ Λουκάς Ἰορδανός· πλησίον τοῦ μείζονος βωμοῦ, γεγλυμμένου καὶ ἐπιχρυσωμένου κατὰ τὸν ἰσπανικὸν τρόπον, εἰς τὰ μεσοστύλα δύο βασιλικῶν εὐκτηρίων, φαίνονται δύο συμπλέγματα ὀρειχαλκίων ἀγαλμάτων γονυκλινῶν, μὲ τὰς χεῖρας συννηωμένας πρὸς τὸν βωμόν. Δεξιὰ Κάρολος ὁ Ε', ἡ αὐτοκράτειρα Ἰσαβέλλα καὶ τινες πριγκίπισσαι, ἀριστερὰ Φίλιππος ὁ Β' μὲ τὰς συζύγους του.

Ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὸ βάθος τοῦ μείζονος νάρθηκος, ἐγείρεται ὁ χορὸς μὲ δύο σειράς· ἐδρῶν κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, ἀπλοῦ σχεδίου.

Ἐν τῇ γωνίᾳ, πλησίον μυστικῆς τινος θύρας, καίται ἡ εἶδρα, τὴν ὁποίαν κατεῖχε Φίλιππος ὁ Β'. Διὰ τῆς θύρας ἐκείνης ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς καὶ πᾶσαν ἄλλην κατεπεύγουσαν εἰδήσιν ἢ πληροφορίαν, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνωνται τι οἱ ψάλλοντες εἰς τὸν χορὸν ἱερεῖς.

Ὁ ναὸς οὗτος, ὅστις ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὅλον κτίριον, φαίνεται πολὺ μικρὸς, εἶνε οὐδὲν ἥττον εἰς τῶν μεγαλειτέρων ναῶν τῆς Ἰσπανίας· καὶ μολονότι φαίνεται τῶσον ἐστερημένος κοσμημάτων, περικλείει ἀπείρους θησαυροὺς μαρμάρου, χρυσοῦ, λειψάνων ἁγίων, εἰκόνων, τοὺς ὁποίους κρύπτει ἐν μέρει τὸ σκότος καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖ τὴν προσοχὴν ἡ θλιβερά ὄψις τοῦ κτιρίου.

Ἐκτὸς τῶν χιλιᾶδων καλλιτεχνημάτων, τὰ ὁποῖα βλέπει τις εἰς τοὺς σηκοὺς, εἰς τοὺς παρκαλειμένους τῷ ναῷ θαλάμους, εἰς τὰς κλίμακας, τὰς ἀγούσας εἰς τὰ ὑπερῶα, ὑπάρχει ἐν τινὶ διαδρόμῳ, ὀπισθεν τοῦ χοροῦ, ἐν λαμπρῶν ἄγαλμα, παριστάνον τὸν ἐσταυρωμένον, ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, τοῦ Μπενδενούτου Τσελίνου, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: Benvenutus Zelinus, civis florentinus facebat 1562. (Μπενδενούτος Τσελίνης ἐκ Φλωρεντίας ἐποίησε 1562.)

Εἰς ἄλλα μέρη ὑπάρχουν εἰκόνες τοῦ Ναβαρρέτου καὶ τοῦ Χερρέρα. Ἀλλὰ πᾶν συναίσθημα θαυμασμοῦ καταπνίγεται ὑπὸ τοῦ συναισθήματος τῆς θλίψεως.

Τὸ χρῶμα τῶν λίθων, τὸ ἀμφίθελον φῶς, ἡ βαθεῖα σιγὴ, ἡ ὁποία σὰς περιβάλλει, ὁδηγεῖ ἀκαταπαύστως τὰς σκέψεις εἰς τὴν ὑπερμεγέθη ἔκτασιν, εἰς τὰς ἀγνώστους κρύπτας, εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ κτιρίου καὶ δὲν σὰς ἐπιτρέπει νὰ ἀπολαύσετε καὶ νὰ θαυμάσετε. Ἡ θεὰ τοῦ ναοῦ ἐκείνου διεγείρει ἐν ὑμῖν αἰσθημὰ τι ἀνεκφράστου ἀνησιγίας. Δύνασθε νὰ μαντεύσετε, καὶ ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζετε, ὅτι περὶ τῶν τοίχων ἐκείνων, ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως, δὲν ὑπάρχει ἡ γρανίτης, σκότος καὶ σιγὴ.

Χωρὶς νὰ βλέπετε τὸ ἀπέραντον κτίριον τὸ αἰσθάνεσθε.

Αἰσθάνεσθε ὅτι εὐρίσκεσθε ἐν τῷ μέσῳ πόλεως ἀκατακήτου.

Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπιταχύνετε τὸ βῆμα διὰ νὰ τὴν ἰδῆτε ταχέως, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε τοῦ ἐφιάλτου τοῦ μυστηρίου ἐκείνου, διὰ νὰ ἀναζητήσετε, ἐὰν ὑπάρχει που, τὸ ζωηρὸν φῶς, τὸν θόρυβον, τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ τὸν ναόν, διὰ μέσου γυμνῶν τινῶν καὶ ψυχρῶν θαλάμων καταβαίνειτε εἰς τὸ σκευοφυλακεῖον, εὐρεῖαν θολωτὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας εἰς ὁλόκληρος τοῖχος κατέχεται ὑπὸ σκευοθηκῶν ἐκ λεπτοτάτου καὶ ποικιλόχρου ξύλου, ἐντὸς τῶν ὁποίων φυλάσσονται τὰ ἱερὰ κοσμήματα.

Ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου ὑπάρχει σειρὰ εἰκόνων τοῦ Ριθέρα, τοῦ Ἰορδανοῦ, τοῦ Ζουρδαράν, τοῦ Τιντορέττου καὶ ἄλλων ζωγράφων Ἰταλῶν καὶ Ἰσπανῶν. Εἰς τὸ βάθος δὲ ὑπάρχει ὁ περίφημος βωμὸς τοῦ Ἀγίου σχήματος μετὰ τὴν διασημοτάτην εἰκόνα τοῦ ἀτυχοῦς Κλαυδίου Κοέλλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐκ λύπης ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ Λουκᾶ Ἰορδανοῦ εἰς τὸ Ἐσκουριάλιον.

Ἡ ἐκ τῆς εἰκόνης ταύτης παραγομένη ἐντύπωσις εἶνε ἀληθῶς ὑπερέτα πάσης φαντασίας. Πικριστὶ διὰ προσώπων φυσικοῦ μεγέθους τὴν λιτανείαν, ἡ ὁποία ἐγένετο διὰ νὰ τεθῇ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκείνῃ θέσει τὸ Ἀγιον σχῆμα.

Ἐξωγραφηθήσαν ἀκριβῶς τὸ σκευοφυλακεῖον ἐκεῖνο καὶ ὁ βωμὸς, ὁ ἡγούμενος γονυκλινὴς ἐπὶ τῆς κλίμακος μετὰ τὴν ἁγίαν μεταλήψιν καὶ τὴν φυλάττουσαν αὐτὴν θήκην εἰς τὰς χεῖρας, πέριξ αὐτοῦ οἱ διάκονοι, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος Κάρλος ὁ Β', γονυκλινὴς, παρεκεῖ μοναχοί, κληρικοί, ἱερότροφοι καὶ ἄλλοι πιστοί.

Τὰ πρόσωπα εἶνε τόσον ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικά, ἡ ζωπτικὴ τόσον ἀληθής, οἱ χρωματισμοί, αἱ σκιαί, τὸ φῶς τόσον ἐπιτυχῇ, ὥστε ὅταν τὸ πρῶτον εἰσέλθετε εἰς τὸ σκευοφυλακεῖον ἐκλαμβάνετε τὴν εἰκόνα ἀντὶ κατόπτρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου βλέπετε κατ' ἀντανάκλασιν θρησκευτικὴν τινα ἱερουργίαν τελουμένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν τῇ παρακειμένη αἰθούσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐξαφανίζεται ἡ ἀπάτη ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ μένει αὕτη ὡς πρὸς τὸ βάθος τῆς εἰκόνης καὶ πρέπει πράγματι νὰ πλησιάσετε μέχρις οὗ σχεδὸν ἐγγίσσητε αὐτὴν διὰ νὰ πεισθῇτε ὅτι ἐκεῖνο δὲν εἶνε ἄλλο σκευοφυλακεῖον ἀλλὰ ὁθόνη ἐξωγραφημένη.

Κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς συρρέουν οἱ προσκυνηταὶ ἡ ὁθόνη αὕτη ἀνασύρεται κυλινδρουμένη καὶ ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ τινὸς σηκοῦ ἐμφανίζεται ναῦδριον ἐξ ἐπιχρύσου ὀρειχάλκου ἐντὸς τοῦ ὁποίου φαίνεται πολύτιμος θήκη περιχλίσουσα τὴν ἁγίαν μεταλήψιν καὶ κοσμουμένη διὰ δέκα χιλιάδων πολυτίμων λίθων, ἥτοι ρουμπινίων, ἀδαμάντων, ἀμεθύστων, λυχνιτῶν, διατεθειμένων ἐν σχήματι ἀκτίνων, αἵτινες θαμβόουν τὴν ὄρασιν.

[Ἐπετα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Τί καθιστᾷ τὴν ξανθὴν Ἐδβίγην τόσον μελαγχολικὴν; διὰτὶ κάθηται ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, τὸν πώγωνα στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος, σκυθρωπὴ ὡς ἡ ἀπελπίστια, ὡρὰ ὡς τὸ ἀλαβᾶστρινον ἄγαλμα, τὸ κλαῖον ἐπὶ τάφῳ;

Ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ βλεφάρου τῆς χονδρὸν δάκρυ κυλίστα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς, ἐν μόνον, ἀλλὰ μηδέποτε στερεῶον ὥπως ἡ ἄνωθεν βράχου πίπτουσα ἀένναος σταγὼν ὕδατος φθίρει ἐπὶ τέλους τὸν γρηνίτην, τὸ μόνον αὐτὸ δάκρυ, πῖ-

πτον διηνεκῶς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἀπέληξεν εἰς τὸ νὰ τὴν διατρυπήσῃ.

Ἐδβίγη, ξανθὴ Ἐδβίγη, δὲν πιστεύεις πλέον εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν γλυκύν Σωτῆρα;

Ἀμφιβάλλεις διὰ τὸ ἔλεος τῆς Παναγίας Παρθένου Μαρίας;

Διατί φέρεις ὁλονὲν ἐπὶ τοῦ στήθους σου τὰς μικρὰς σου διαφανεῖς χεῖρας, τὰς ἰσχνὰς καὶ λεπτυνθείσας ὡς αἱ τῶν νυμφῶν τῶν ὀρυμῶν;

Θὰ γίνῃς μήτηρ; ἦτο ὁ διακαέστερος τῶν πόθων σου ὁ εὐγενὴς σου σύζυγος, ὁ κόμης Λόδβρογ, ἔταξεν ἀργυροῦν βωμόν καὶ χρυσοῦν ἀρτοφόριον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Ἐθβέρτου, ἂν τῷ ἐγέννας υἱόν.

Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! τὴν καρδίαν τῆς πτωχῆς Ἐδβίγης διαπερῶσιν αἱ ἐπτὰ ρομφαῖαι τοῦ ἄλγους· τρομερόν τι μυστικὸν βαρύνει τὴν ψυχὴν τῆς.

Πρὸ τινῶν μηνῶν, ξένος εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν πύργον· ἦτο φρικώδης θύελλα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὸ κτίριον ἐσεῖετο ἐκ θεμελιῶν, οἱ ἀνεμοδείκται ἔτριζον, ἡ πυρὰ ἀνέδιδε τὴν φλόγα τῆς ἐν τῇ ἐστίᾳ καὶ ὁ ἄνεμος ἐπληττε τὸ παράθυρον ὡς ὁχληρὸς τις ζητῶν νὰ εἰδέλθῃ.

Ὁ ξένος ἦτο ὠραῖος ὡς ἄγγελος, ἀλλ' ὡς ἄγγελος ἀποστάτης.

Ἐμειδία ἠδέως καὶ ἠτένιζεν ἠδέως, καὶ ἐν τούτοις τὸ βλέμμα αὐτοῦ καὶ τὸ μειδίσμα σ' ἐπάγωνον ἐκ τρόμου καὶ σοὶ ἐνέπνεον τὴν φρίκην, ἣν αἰσθάνεται τις κλίνων ἐμπροσθεν ἀβύσσου.

Χάρις κακοῦργος, χαυνότης ἄπιστος ὡς ἡ τῆς τίγρεως τῆς ἐνεδρευούσης τὴν λείαν τῆς, συνώδευον ὅλας του τὰς κινήσεις· ἔθελγεν ὡς ὁ ὄφις ὁ προσελκύων τὸ πτηνὸν διὰ τοῦ βλέμματός του.

Ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο αἰδὼς ἡ ὑπόμαυρός του χροιά ἐμαρτύρει ὅτι εἶχεν ἰδεῖ ἄλλους οὐρανοὺς· ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Βοημίας, καὶ ἐζήτηε τὴν φιλοξενίαν δι' ἐκείνην μόνην τὴν νύκτα.

Ἐμείνει τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἄλλας ὀκτὴς ἡμέρας, καὶ ἄλλας ἀκόμη νύκτας, διότι ἡ καταιγὶς δὲν ἠδύνατο νὰ κατευνασθῇ, καὶ ὁ γηραιὸς πύργος ἐσεῖετο ἐκ θεμελιῶν, ὥσπερ ἡ λαῖλαψ ἐζήτηε νὰ τὸν ἐκρίζωσῃ καὶ νὰ σφενδονίσῃ τὰς ἐπάλλξεις του ἐντὸς τοῦ ρεύματος τοῦ χειμάρρου.

Ἰνα διαλύσῃ τὴν ἐκ τοῦ καιροῦ ἀνίαν, ἔψαλλεν ἄλλοκότους ποιήσεις, αἵτινες συνετάρασσον τὴν καρδίαν καὶ ἐνέπνεον ἰδέας παραφόρους· ἐφ' ὅσον ἔψαλλε, μαῦρος κόραξ ἐστιλβώμενος, λάμπων ὡς ὁ γαγάτης, ἵστατο ἐπὶ τοῦ ὤμου του· ἐκτύπα τὸν ρυθμόν μετ' ὃ ἐξ ἐβένου ράμφος του, καὶ ἔσειε τὰς πτέρυγας ἐν εἰδὲ ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ Ἐδβίγη ὠχρία, ὠχρία ὡς οἱ κρίνοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης· ἡ Ἐδβίγη ἡρυθρία, ἡρυθρία ὡς τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς, καὶ ἀφίετο ἐπὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἀνακλίντρου, ἐκλειυμένη, ἡμιθανής, μεθούσα ὥσπερ ἀναπνεύσασα τὸ ἄρωμα ἀνθῶν θανατηφόρων.

Ἐπὶ τέλους ὁ αἰδὼς ἠδυνήθη ν' ἀναχωρήσῃ· μικρὸν κυανοῦν μειδίσμα ἐφαίδρυνε τὴν ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκτοτε ἡ Ἐδβίγη, ἡ ξανθὴ Ἐδβίγη, κλαίει ἀδιακόπως ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Ἐδβίγη εἶνε μήτηρ· ἔχει ὠραῖον τέκνον πάλλευκον καὶ ροδόχρουν.

Ὁ γηραιὸς κόμης Λόδβρογ παρήγγειλε τὸν ἀργυροῦν βωμόν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν χρυσοχόν χίλια χρυσὰ νομίσματα ἐντὸς δερματίνου σακκιδίου πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀρτοφορίου· θὰ γίνῃ εὐρὺ καὶ μέγα καὶ θὰ χωρῇ μεγάλην ποσότητα αἶνου. Ὅστις ἐκ τῶν ἱερέων τὸ κενώσει, θὰ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι εἶνε γενναῖος οἰνοπότης.

Τὸ παιδίον εἶνε πάλλευκον καὶ ροδόχρουν, ἀλλ' ἔχει τὸ μαῦρον βλέμμα τοῦ ξένου. Ἡ μήτηρ καλῶς εἶδε τοῦτο. Ἀ! πτωχὴ Ἐδβίγη! διὰτὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἠτένισας τὸν ξένον μετὰ τὴν ἄρπην του καὶ τὸν κόρακά του;...